

arkivXet

information från arkiv gävleborg

årgång 23 nr 2/2016

Välkommen hem!

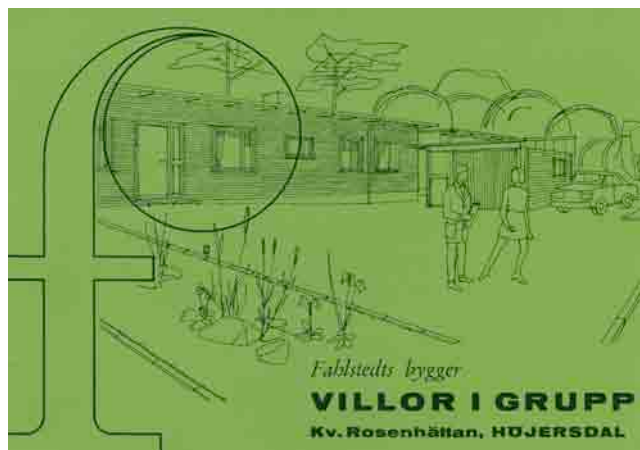

Adolf Ahlgrens villa på höjden ovanför Strömvallen stod färdig 1917. Byggmästare Ansgarius Fahlstedt står längst till höger i bild.

Fahlstedts – en byggnadsfirma i takt med tiden

I dag förknippar man väl i första hand miljonprogrammet med höghus och sterila betongförorter. Men tvärt emot vad man kanske kunde tro så gav bostadspolitiken under sextio- och sjuttioalet även upphov till en del trivsamma radhus- och villaområden. I trakten kring Gävle var det inte minst Fahlstedts byggnadsfirma som visade hur det gick att förena effektivt och människovänligt byggande.

AB Ansgarius Fahlstedts byggnadsfirma, som det fullständiga namnet löd, ägdes och drevs av bröderna Sven och Gunnar Fahlstedt. De hade övertagit verksamheten efter sin far, byggmästare Ansgarius Fahlstedt, som avled 1949. Generationsskiftet innebar inte några drastiska förändringar till en början. Men från andra halvan av femtiotalet och ett par decennier framåt växte firman explosionsartat.

Villaområdet Rosenhättan i Höjersdal stod färdigt 1969. Till småhusutställningen X72 bidrog Fahlstedts med ett antal villor i kvarteret Spillkråkan, Sättra.

*Omslagsbild:
Illustration på hus i kvarteret Rosenhättan i Höjersdal i Gävle.*

Det var vid den här tiden som snart sagt varenda svensk stadskärna ”sanerades”. Gamla fallfärdiga kåkar revs för att lämna plats åt modern bebyggelse. Sedan kom miljonprogrammet – en miljon nya bostäder skulle byggas mellan åren 1965 och 1975. Det var goda tider i byggbranschen. Och under en period var bröderna Fahlstedt med och konkurrerade med de riktigt stora aktörerna på marknaden.

Redan i mitten av femtiotalet byggde Fahlstedts sitt första radhusområde, bostadsrättsföreningen Våbeln i Olsbacka. På det följde Skruvstycket och Sörbyvallen i Sörby, Sättern och Ängslyckan i Stigslund, Musseronen i Fridhem, Blåskägg i Sandviken och flera liknande projekt. När miljonprogrammet lanserades hade Fahlstedts redan hittat sin nisch – att bygga småhusområden snabbt och billigt, utan att göra avkall på kvalitet. Konceptet visade sig ligga helt rätt i tiden.

Firmans verkliga storhetstid inföll under första halvan av sjuttiotalet. Då sysselsatte man över hundra byggnadsarbetare, två projekteringsingenjörer, en kamrer och två kontorister. Gunnar Fahlstedt var byggmästare och företagsledare medan Sven fungerade som arbetschef. Runt ett par hundra bostäder om året kunde man prestera vid den här tiden.

Även om småskaliga projekt av Fahlstedts typ förekom så var de i själva verket ganska sällsynta inom ramarna för miljonprogrammet. Schablonbilden av sovstäder och problemförorter saknar inte fog. Men så småningom började vissa aspekter av bostadspolitiken ifrågasättas. Var det verkligen rimligt att packa samman människor i monotona höghusområden omgivna av tungt trafikerade motorleder? I stället började sådant som tillgång till egen täppa och närhet till grönområden allt mer uppfattas som demokratiska rättigheter. Den gröna vågen sköljde in över landet.

1972 arrangerade länsbostadsnämnden och Gävle kommun en småhusutställning där man tog fasta på det nyvaknade intresset för livskvalitet. Fahlstedts, som vid

Ansgarius Fahlstedts byggnadsfirma specialiserade sig på att bygga småhusområden i Gävle med omnejd.

det laget hade närmare tjugo års erfarenhet av småhusprojekt, deltog förstås, tillsammans med byggjättar som AB Skånska Cementgjuteriet (nuvarande Skanska). Utställningens syfte var att visa hur man kunde bo naturnära och som på landet – fast ändå mitt i ett nybyggt miljonprogramsområde. Ett antal villor i kvarteret Spillkråkan, Sättra, blev Fahlstedts bidrag.

Under senare delen av sjuttiotalet avvecklade firman själva byggverksamheten. När de goda åren var över gick det inte längre att konkurrera med storföretagen. Den sista tiden ägnade sig bröderna Fahlstedt huvudsakligen åt fastighetsförvaltning. 1988 sålde de bolaget.

Sven Fahlstedt avled 2004, brodern Gunnar tio år senare. Mot slutet av sitt liv sammanställde Gunnar Fahlstedt sina minnesanteckningar till en krönika med titeln ”En Gävlebyggmästare berättar”. Att han var stolt över firmans historia och mån om att den skulle bevaras går inte att ta miste på. Det var också han som såg till att Fahlstedts företagsarkiv lämnades in till Arkiv Gävleborg.

Jörgen Björk

Radhuslägenheter i kvarteret Våbeln, Olsbacka, uppförda 1954 – 1955.

Personal som är redo att jobba i garderoben.

Teatervärdinnor vid nya friluftsteatern, Sveriges största med kapacitet för 5000 personer.

Några av dom många, många artister som under åren gästade parken:

Siv Malmkvist i logen före ett uppträdande, en autografskrivande Paul Anka med massor av fans runt sig och den populära gruppen The Platters.

Årsmötet i Sandviken

Arkiv Gävleborgs årsmöte hölls i april i Valhalla i Sandviken.

Emma Lindgren, som studerat på högskolan i Gävle, belönades för sin uppsats "Öönskade barn löser ingen befolkningskris". Den bygger bland på arkivmaterial från socialdemokratiska och moderata kvinnoföreningar i länet.

Anéa Elfving omvaldes till ordförande. Bruno Ahlqvist, som valde att lämna styrelsen, avtackades med blommor.

Arkivets ordinarie styrelseledamöter är nu:

Anéa Elfving, SEKO Gävleborg, Barbro Sollbe, Liberalerna Gävleborg, Sergio Manzanares, Socialdemokraterna Gävle, Anitha Jabin, Moderaterna Gävleborg, Jan Hovdebo, Gävleborgs idrottsförbund, Hans Wahlbom, TCO, Börje Edoff, IOGT-NTO Gävleborg, Håkan Bellander, Mellansvenska handelskammaren samt Elisabeth Lindström, representant för Region Gävleborg.

Under årsmötet antogs reviderade stadgar för Arkiv Gävleborg. De återfinns i sin helhet på arkivets webbplats arkivgavleborg.se.

Webbplatsen har fått ett lyft

Arkivet lanserade nyligen sin nya webbplats. Den har ett lite modernare utseende och är lättare att ta del av för den som använder någon typ av läshjälpmiddel. Allt fler av besökarna på arkivgavleborg.se använder mobilen, därför har webbplatsen nu gjorts responsiv. Den anpassar sig så att kunna läsas bra oavsett om man går in via mobil, läsplatta eller datorskärm.

På webbplatsen finns bland annat:

- . information om medlemskap och leveranser
- . bevaranderåd
- . information om vårt utbud för skolorna
- . databas över arkivbildarna
- . databas med bilder på fanor och standar
- . ingång till bloggen "Dokument i fokus"
- . ett antal digitaliserade källor
- . tidningen ArkivXet i pdf-version

Typografen Sven Tegelberg och hans hustru Eva blev Jormas svenska fosterföräldrar. De bodde i Söderhamn och hade inga egna barn. Jormas brev till familjen Tegelberg finns bevarade i Arkiv Gävleborg.

”Kära Sven! Jag ville vara hemma också men här är krig och elände.”

Det är februari 1944, Sovjet har inlett en bomboffensiv mot Åbo och andra finska städer. Jorma skriver brev till Sven Tegelberg i Söderhamn. Jorma vill bort från kriget, tillbaka till Sverige.

”Vi får inte sova i ro för här är flyglarm var enda natt och vi får stiga upp och springa till skogen”

Jorma Rannikko från Åbo är ett av alla de cirka 70 000 finska barn som kom till Sverige i samband med Vinterkriget och Fortsättningskriget.

Bakom varje ”transport” av finska barn finns enskilda öden, för många barn blev skilsmässan från föräldrarna svår och barnen fick ibland flytta flera gånger mellan Finland och Sverige och mellan olika barnhem och fosterfamiljer.

Jorma kom till Sverige första gången i samband med att Vinterkriget bröt ut 1939, då organiserades snabbt den första barntransporten. Massor av familjer anmälde att de var redo att ta emot ett barn. Jorma kom till Hjalmar Eriksson, vaktmästare på sulfatfabriken i Sandarne. Han bodde i två perioder hos familjen Eriksson innan han hösten 1942 flyttade till Tegels in i Söderhamn, uppenbarligen var han då redan väl bekant med dem.

I Arkiv Gävleborg finns familjen Tegels arkiv be-

varat med brev från Jorma och hans mor. Jormas första brev är skrivet i juli 1940. Jorma, som ännu skriver på finska, berättar att resan från Söderhamn hem till Finland gått bra.

Men freden varar inte länge, Fortsättningskriget bryter ut sommaren 1941. Hjalmar Eriksson väddar i ett brev till Hjälpkommittén för Finlands barn om att Jorma ska få komma tillbaka, familjen har hört av sig och vill skicka honom till Sandarne. Jorma är vid det laget 12 år och anses för gammal, det är de minsta barnen som i första hand ska skyddas från kriget, men till slut får han ändå komma.

Efter fem månader hos Erikssons flyttar han till Tegels som han ju redan känner.

I november 1942 skriver Jormas mor Maja. I brevet saknas ett stycke, det är bortklippt av censuren. Hon berättar om krigets vardag. Det är svårt att få tag i mat och den stora familjen är splittrad: Jorma är i Sverige, sonen Jaakko i Danmark, sonen Arvo har blivit invalid i kriget, sonen Reino ligger vid fronten och gossen Ossi är hemma på permission efter att ha blivit skadad. Dottern Sirkka har varit lottad men är nu hemma. Hon avslutar brevet med ”hopp om att Gud ska bespara edert land från krigets alla fasor”.

Hösten 1943 väcks åter hoppet om fred. Jorma och många andra finska barn sänds hem igen. Tegelbergs skickar med honom presenter: Djungelboken, Svarta vargen och Pojkarnas flygbok. I december skriver Jorma att han saknar Tegelbergs men att det börjar gå bra därhemma. I februari 1944 skriver han om längtan till Söderhamn, till söndagspromenaderna och lördagskaffet med kakorna. Två veckor senare är tonen desperat, Jorma vill fly från flygbombningarna. Det är ur det brevet citaten ovan är hämtade.

”Svara fort!” vädjar Jorma till Sven Tegelberg.

Sven svarar uppenbarligen fort. Redan i mars 1944 tar Jorma båten till Stockholm, sedan tar han tåget vidare till Söderhamn. Där blir han kvar ända tills han kallas till mönstring i Finland 1948.

Ulla Ejemar

Utställning under nästa år

Cirka 4 000 barn kom till Gävleborg under krigsåren. Denna gigantiska barnförflyttning har satt spår för livet hos många och väcker än i dag frågor.

Hur upplevde barnen det? Hur såg man på barnens behov? Hur agerade myndigheter, föreningar och enskilda? Kan man se likheter och skillnader med dagens situation med ensamkommande flyktingbarn?

Arkiv Gävleborg, Läns museet och Gävle kommunarkiv gör tillsammans en mindre utställning om finska krigsbarn som ska vandra runt i länet nästa år. Utställningen bygger på arkivens omfattande material om krigsbarnen och museets fina fotosamling från Carl Larsson.

I anslutning till utställningen planeras mindre arrangemang. I Gävle är det redan klart att Skottes visar pjäsen ”Kainos sång” som bygger på ett finskt krigsbarns erfarenhet.

Det finns ett stort arkivmaterial om de finska barnen, här är det Camilla Larsson, Ann Nilsén, Ingela Broström och Ingela Jönsson som går igenom lite av vad som finns i Arkiv Gävleborg.

OS-kanotister från Hofors

Den här sommaren avgjordes sprinttävlingarna i kanot i OS i Rio. Hofors Kanotklubb har haft framgångsrika landslagskvinnor och män som deltagit i OS. Två av dem är Eva Sisth och Tord Sahlén.

Hofors Kanotklubb (HKK) startade 1943. Från mitten av 50-talet och tre decennier framåt var klubben

mycket framgångsrik, både nationellt och internationellt. Under en period hade HKK sex paddlare med i landslaget och klubben tog hem medaljer i VM, EM, NM, SM och även i större juniortävlingar.

Tord Sahlén var med i kanotlandslaget i 13 år och blev uttagen till flera OS. Den främsta placeringen kom 1968 i OS i Mexico med en fjärdeplats i K-4.

I juli i år arrangerade Hofors Kanotklubb Sprint-SM på kanotstadion i sjön Tolven utanför Hofors. Tävlingarna hade över 300 deltagare, några av dem OS-kanotister på uppladdning inför Rio.

Camilla Larsson

Artikeln är hämtad från arkivets blogg ”Dokument i fokus” på arkivgavleborg.se. Där finns närmare 200 artiklar att läsa, alla bygger på historiska dokument från föreningar och företag runt om i länet.

Trea och fyra från vänster, Eva Sisth och Tord Sahlén efter OS-tävlingarna i Tokyo 1964. Foto: Lennart Wallin

Tord Sahlén, trea från vänster, med klubbkamraterna i HKK på träningspass på Hyn 1964. Foto: Lennart Wallin

Södra kolonin i Gävle – det första halvsekle

Karl Magnus Lindh, Gefle Dagblads huvudredaktör och ansvarige utgivare, Magnus Fick, VD för Upsala-Gefle järnväg, och Georg Holmström, kamrer i Systembolaget, har givit namn åt tre vägar i Södra koloniområdet i Gävle – och var dess grundare. Idén om ett antal små täppor i städernas omedelbara närhet hade Lindh (1863-1918) snappat upp främst från Danmark. Som ledamot av stadsfullmäktige motionerade han om en sådan anläggning för Gävles talrika arbetarbefolkning. Sommartid skulle barnen därmed slippa vistas på dammiga och osunda gator, argumenterade han, och den lilla täppan skulle skapa hemkänsla och stärka familjebanden. Kolonilotter skulle också kunna bli goda hjälpmedel i kampen mot rusdrycker, tuberkulos och de större städernas ligaväsen.

Motionen bifölls och Vreten nr 171 i Sörby uppläts av staden. En tidigare arrendator av marken kompengesades för stängsel och två lador. Tre järnvägsbolag bidrog med grus till markbehandlingen: Upsala-Gefle, Gefle-Dala och Sala-Gysinge-Gefle. En koloniförening bildades med 1 kr som årsavgift. Året var 1905.

Anslutningen blev god, och utöver 85 kolonister inte minst från Brynäs och Söder blev många ”framstående män i vår stad” stödjande medlemmar. Listan på de senare omfattar titlar som konsul, bankdirektör, grosshandlare, kapten, fabrikör, skeppsmäklare, förste stadsläkare, vice häradshövding... Uppenbarligen sågs det åtminstone delvis som ett välgörenhetsprojekt.

Lindh blev föreningens ordförande och Holmström sekreterare. Men efter ett år lämnade Lindh över uppgiften. Hans samhällsengagemang tog sig många uttryck – han var, utöver vice ordförande i stadsfullmäktige, bland annat även riksdagsman och stöttade hustrun Klara Lindhs kraftfulla arbete för kvinnlig rösträtt.

Lotterna var på 150-200 kvm och arrendet kostade max 100 kr per år. Föreningen betalade i sin tur 50 kr per tunnland brukbar jord till stadens kassa. ”Lusthus” fick

uppföras om högst 12 kvm och högst 3 m höga. Den lokala fattigvårdsstyrelsen ställde arbetskraft till förfogande för att plantera 5 000 granplantor som en häck runt området; det finansierades genom en donation av grosshandlare Erik Kronberg. Och en pålitlig person anställdes som ”ordningsman” med daglig tillsyn av området.

Det blev den 57-åriga träskomakaren Tuve Blomgren, som sedan fungerade som plikttrogen vaktmästare till sin död 1927. Hans lön var, åtminstone inledningsvis, 15 kr i veckan, och han hade tjänstebostad, en liten stuga med trädgård.

Under första världskriget gav kolonilotterna värdefulla tillskott på många matbord. Kristiden slog inte bara mot matvaror utan även exempelvis mot gödningskalk, sättpotatis och utsäde. Fabrikören och grosshandlaren Elof Malmberg skrev 1919 som koloniföreningens sekreterare en rapport om kontakterna med den lokala livsmedelsnämnden. Han hade låtit sin anställda per-

sonal hjälpa till att distribuera 4 400 kg sättpotatis till kolonisterna. Själv har Malmberg en koloniträdgård som han kallar Malmgården.

Föreningen har månat om sitt eget arkiv – nu hos Arkiv Gävleborg – och givit ut flera jubileumsskrifter, den senaste till 100-årsfirandet 2005. I 30-årsskriften 1935 önskade landshövdingen Sven Lübeck ”att de svenska flaggorna alltid skola hissas över enkla, prydliga kolonistugor och över människor som ha rätt att känna sig lyckliga efter redligen fyllt vardagsvärv.” Och journalisten Gunnar Sjölund inspirerades till en högstämd hyllningsdikt: ”Hit ha de burits av hembygdsvindar/ frön från stugknutens ögontröst,/ barndomsdofter från björk och lindar,/ resedans rofyllda doft av höst...”

Samma år presenterades ett förslag till flaggprydd portal ”på nya vägen till Albion”, ett borgliknande arbetarkvarter från 1920-talet. Motiveringen var jubileet och att ”mycket folk därav kommer med spårvagnen som därtill har sin hållplats”. Stort och smått har bevarats.

Tuve Blomgren var vaktmästare i kolonin, till att börja med fick han 15 kronor i veckan plus tjänstebostad.

Ett klipp ur Arbetarbladet året innan berättar om en tam kråka som blivit favorit bland arbetarna; de får fram ap- titliga maskar när de anlägger en väg genom koloniområdet.

1930 anslöt sig föreningen till riks- organisationen, Sveriges koloni- trädgårdsförbund, och två år senare drogs en sommarvattenledning till området. Kraftledningen över östra delen, nära järnvägen, drogs 1941 och innebar att en del stugor måste flyttas. Samma år fick kolonisterna sin nu- varande festplats genom markbyte med staden.

Den välvilliga Elof Malmberg, som blivit hedersledamot, donerade 1947 en tusenlapp till föreningen. Räntan på denna stora summa skulle, enligt hans önskan, årligen ges som premie till en duktig odlare.

Grundartrion Lindh, Fick och Holmström hade redan 1925 fått ge namn åt tre huvudvägar inom områ- det, och 1950 tillkom bastanta namn- skyltar i sten. Alla lotter numrerades dessutom. 1953 blev det oro bland de nu 260 kolonilotterna på Söder. Stadsplanerarna övervägde industrier, idrottsplats och ny trafikled just här. Det skulle på sikt innebära ex- propriering av marken och flytt till Strömsbro. Men 1968 lovade kommunalrådet Ture Edbom och planeringsarki- tekten Gunnar Lidfeldt kolonisterna att staden skulle söka bevara kolonilotterna på plats. Vilket ju också till största delen skett.

Fortfarande på 1950-talet skrevs anställningsavtal med en vaktmästare – nu Gunnar Westin – som fick bo i ”kolonivaktstugan”, hade 525 kr i ersättning plus 1:50 för varje vattentunna som han placerade ut på våren och rengjorde på hösten samt hade lagstadgad semester och

Grosshandlaren Elof Malmberg sitter här i sin egen koloniträdgård, Malmgården.

1955 gav föreningen ut en fin skrift över sina första 50 år. Från början kallade man sig Gefle koloniträdgårdar. Affischen saknar årtal.

tre lediga söndagar sommartid. Uppgifterna var många: dagliga inspektionsrundor och på hösten extrarundor efter mörkrets inbrott, att sköta sophanteringen och såp- skura i föreningens avträden, sköta flaggningen, rensa ogräs på vägar och andra gemensamma ytor, hålla vat- tenledningen i brukbart skick, ta bort oönskade träd och buskar, vakta vid bränning av ris och avfall och vara ord- ningsvakt vid föreningens fester. En elegant sådan hölls vid 60-årsjubileet 1965, med supé i stadshusets festsal.

De bevarade äldre handlingarna speglar inte mycket av vardagligt grävande och skördande men berättar ändå lokal koloniträdgårdshistoria. Man kan konstatera att kvinnor och barn är osynliga i arkivmaterialet. Män skrev om män, och om en kamera togs till Södra kolo- nin, så fotograferades stugor och män.

För långväga, utomeuropeiska besökare är koloniom- rådet i dag en exotisk turistattraktion, synbar från tåget. Själv har jag under åren tagit dit mängder av ungdomar från främst Kina men också från Nepal, Iran och Indien och försökt förklara vad en kolonilott är. Svaret har ofta varit:

– Vi trodde att det är här de fattiga bor.

Barbro Sollbe

"Petters" i Holm har bönsalen kvar en trappa upp. Bilden är från 1917, framför huset står Per Eriksson och hans familj.

Församlingens ledare Per Eriksson och hans hustru Brita sitter på var sin sida om sonen Bertil på grupp-bilden från tidigt 1900-tal.

Är det bonden Per Eriksson själv redo för...

Bönsalen – väckelserörelsens hem i Hög

För de framväxande folkrörelserna var det viktigt att ha ett eget hem, ett ställe där varken kyrka eller stat kunde lägga sig i. För arbetarrörelsen blev det Folkets hus, för nykterhetsrörelsen ordenshus och för väckelserörelsen bönhus eller bönsalar i gårdar ute i byarna.

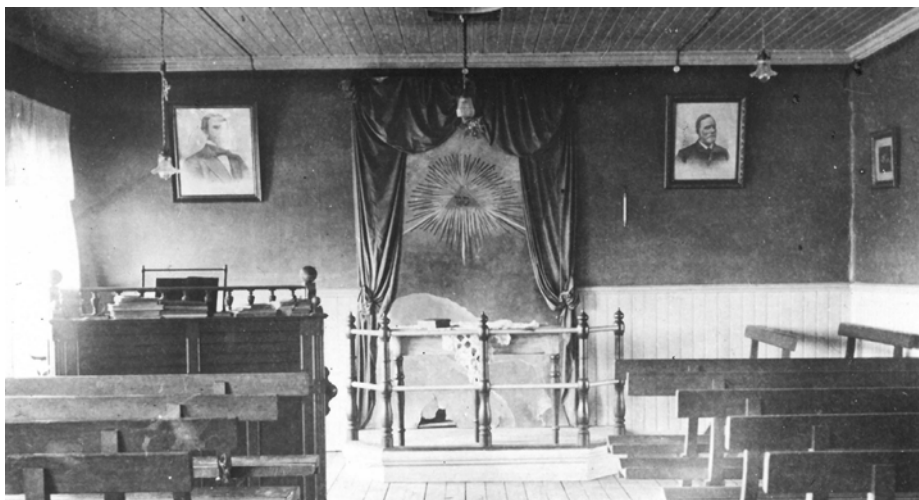
I Hög utanför Hudiksvall finns en välbevarad bönsal kvar. Den ligger i gården "Petters" i Holm och inreddes med början 1897 just för att fungera som bönsal. Den har tillhört Högs baptistförsamling och Högs blåbandsförening. Bonden Erik Persson närde drömmen om att hans gård skulle bli ett hem för baptistförsamlingen, men det blev verklighet först efter hans död genom sonen Per Eriksson.

I samband med att Hälsinglands museum gjorde en

bebyggelseinventering fick Arkiv Gävleborg möjlighet att besöka bönsalen. Kyrkbänkar och predikstol är borta, i övrigt är salen intakt. På väggarna hänger Kristusbilder och porträtt av Anders Wiberg, en av baptisternas förgrundsfigurer med rötter i grannsocknen Hälsingtuna.

Tapeterna är från tiden då bönsalen rustades inför baptistförsamlingens 30-årsjubileum 1927. Att det gjordes då vet vi tack vare föreningens omsorgsfullt förda protokoll och kassaböcker, som finns bevarade i Arkiv Gävleborg. I dem kan man i detalj följa bönsalens öde; 1898 köper man nya bänkar, 1901 en orgel och 1918 installeras elektriskt ljus.

Lika ingående kan man följa församlingens verksamhet. Den får ofta besök av predikanter, ordnar sång-

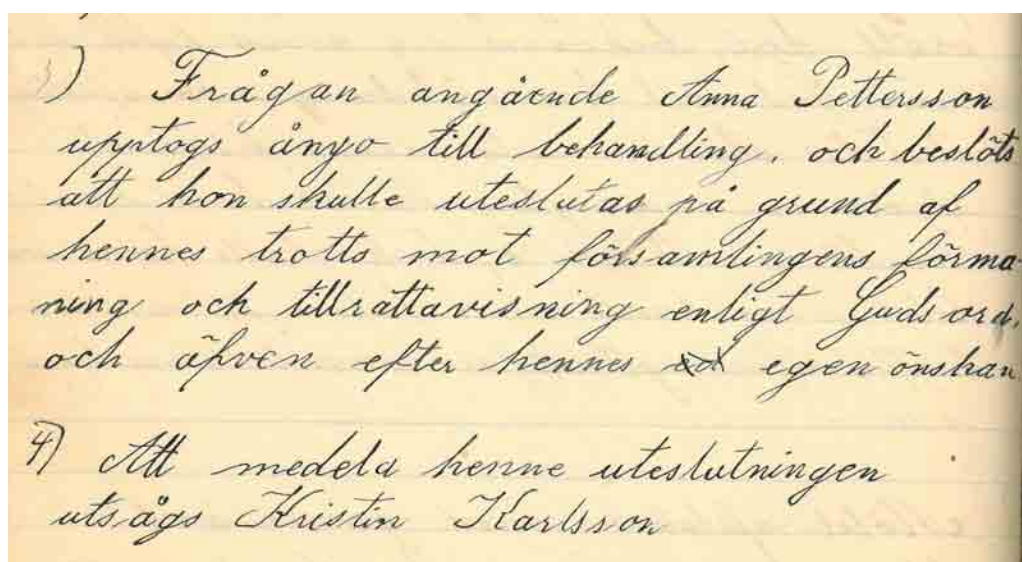

Ovan ses salen som den såg ut 1919, då elström dragits in.

Till vänster en bild från salen idag. Bara möbleringen har ändrats sedan 1928 då baptisterna lämnade bönsalen för ett eget hus.

predikan? Bilden är från tidigt 1900-tal.

Anteckningen i protokolls-boken från 1901 berättar om hur Anna uteslöts.

stunder och utflykter, gärna tillsammans med baptistförsamlingar i närheten. Församlingens syförening syr handdukar och förkläden och stickar strumpor, inkomsterna från försäljningen går givetvis till församlingskassan.

Under dessa tidiga år ägnas tankemöda och diskussioner åt frågor om hur Bibelns ord ska tolkas. Hur leva som en god kristen? Medlemsmatrikeln berättar om medlemmar som utesluts för "avfall" eller "syndafall" men också de som efter en tid välkomnas tillbaka in i gemenskapen.

Rörande är berättelsen om Anna Pettersson. Hon hade "inlett bekantskap med en otrogen", en man som inte var medlem i församlingen. Hennes fall diskuteras

tre gånger under 1901. Kunde man som god kristen gifta sig med någon utanför församlingen?

Per Eriksson, som inte bara ägde gården med bönsalen utan också var ordförande i församlingen, sökte svaret i Bibeln. Han kom fram till att det var "af Gud strängeligen förbjudet" av ingå äktenskap med en otrogen. Två församlingsmedlemmar sändes iväg för att tala Anna tillrätta, men hon vägrade överge den hon fäst sig vid. Anna svarade att hon fortfarande hade "frid med Gud". Frid med församlingen hade hon inte längre, hon uteslöts på grund av "syndafall".

Efter 30-årsjubileet lämnade baptistförsamlingen bönsalen i "Petters" och skaffade sig ett eget hus.

Ulla Ejemar

Hälsa på oss!

Öppet hus i arkivet
måndag 5 december kl 15-19.

Guidad visning av arkivet.
Utställning av foton och dokument
Fika

Välkommen!

Arkiv Gävleborg finns på
Fältskärsleden 10 på Brynäs i Gävle.

Arkivens dag infaller i år lördag 12 november. Fjölårets gemensamma arrangemang i Gävle lockade stor publik. Därför samlas även i år flera av Gävles arkiv, bibliotek och museer under ett tak. Platsen blir Kulturhuset (gamla fängelset). Dörrarna öppnas kl 11 och stängs först kl 15.

Under dagen visas filmer från Gävle, bland annat om Gamla Gefle på 60-talet och Brynäs IF på 70-talet. Den timslånga slingan med filmklipp visas tre gånger under dagen.

Arkivens dag är en riksomfattande aktivitet, årets tema är "Välkommen hem". Temat kan tolkas på många olika sätt. Arkiv Gävleborg visar material från byggfirman Fahlstedts, Folkets park och Södra koloniföreningen.

arkiv gävleborg

Arkivet bevarar och tillgängliggör arkivhandlingar från föreningar, företag och privatpersoner i Gävleborgs län.

Forskarsal och arkiv har öppet vardagar 8.30 - 16.00
kvällsöppet måndagar 8.30 - 19.00 jan - maj, sept - dec

Redaktion: Ulla Ejemar, Agnetha Nellfors, Jörgen Björk, Barbro Sollbe

Arkiv Gävleborg
Fältskärsleden 10, 802 80 Gävle
(gamla postterminalen)
tel 026 - 10 88 70
e-post: arkivet@arkivgavleborg.se
hemsida: www.arkivgavleborg.se
www.facebook.com/arkivgavleborg.se